

ÇEVİRİ: MÜGE ATALAY BAYYURT

Ya Hayat Senin Karşına Bir Sen Daha Çıkarırsa?

PARADİME

ÖLÜMCÜL BENZERLİK

ROMAN

LİMİT YOK KİTABININ ÖDÜLLÜ YAZARINDAN...

ALAN GLYNN

pörtakal

PARADİME

Alan Glynn

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-975-2468-09-2

9 789752 468092

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hoca paşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 20

Roman | 16

KAPAK / İÇ TASARIM

Erdi Demir / Tamer Turp

1. BASKI

Ağustos 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davut paşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [ig](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Antony Harwood Agency ile temsil edilen bu kitabın Türkiye'deki her hakkı Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı ile anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Buna uygun bir aplikasyon yok.

Gerçi neredeyse başka her şey için var. Günlük her hareketimi, her adımımı, kalp atışlarımı takip edebilirim. Stres seviyemi gözlemleyebilir, üretkenliğimi artırabilir, kavrayışımı geliştirebilirim.

Ama huzursuzluktan kurtulmak? Korkuyu alt etmek? Hayatta olmaz.

R hattındaki metro 59. Cadde'ye yaklaşırken telefonuma bakıp kilidini açmak için ekranı sağa kaydardım.

Yedi günlük ücretsiz denemenizi şimdi başlatın.

Böyle şeyleri asla kullanmayacağım. Telefonu cebime koydum.

Metro istasyonunun yeşil sütunları ve seramik duvar karoları görününce kalkıp kapının başında bekledim. Saat 11.30'du. Platform pek kalabalık sayılmazdı—dev akınlar arası bir sessizlik; turistlerin, keşşlerin ve işsizlerin gizli saati.

59. Cadde'de hava günlük güneşlik, gökyüzü masmaviydi. Hemen ileride her zamanki gibi kocaman ve havalı Plaza Otel... Yolun karşısına geçmek için kaldırımda beklerken bir an için 5. Cadde'deki trafiğe ve binalara—ufukta birleşecekleri noktaya doğru ilerleyen paralel çizgilere dalıp gittim. Sonra dönüp diğer tarafa, devasa Central Park'a baktım. Ardından biraz daha sağda kalan, kuzeye doğru 5. Cadde'nin bu tarafına dizilmiş granit ve mermer malikânelerin önündeki kaldırıma kadar uzanan tentelere göz gezdirdim. Garip ama burası eskiden "Milyonerler Caddesi" diye bilinirmiş.

Bu sabah buradayken huzursuzluğum ve korkularım daha da yoğun... Ben buraya ait değilim. Tiffany's yolunda bir turist ya da şehir merkezinin kanyonları arasında boş boş gezen, şaşkın bir keş değilim. Ben o üçüncü gruba, işsizlere aidim ve dolayısıyla burada gerçek bir işim yok. Zaten gördüğüm herkes de bunu bana iyice hatırlatıyor—ipek takım elbiseler içinde cep telefonuna emirler yağdıran alfa köpekler; mücevherler içinde, ellerinde pahalı markaların poşetleriyle etrafta salınan, incecik sosyetikler; ütülü kot pantolonları ve onlara uygun lacivert rüzgârlıklarıyla durmadan haritalarına bakan, dört kişilik Avrupalı aileler.

Ama benim de bir yere gitmem lazım, öyle değil mi? *Hiçbir* yerde olmazsam olmaz. Sorun da bu ya zaten! Nereye gidersem gideyim orada kendimi berbat ve yersiz hissetmek için bir sürü sebebim olacak.

Mesela parka gitsem likralı kıyafetleri içinde daha iyi bir geleceğe doğru koşan tüm o enerjik ve azimli insanlar... Azıcık umudum kalmışsa onlar onu bile ezip geçer. Batıda 10. Cadde'ye ve ilerisine gitsem oraların o giderek bozulan hâli de bana iyi gelmez.

Eve geri dönsem...

Ama onu da yapamam; akşamüzerinden önce, Kate işlerini bitirene dek eve de gidemem. Ve hatta o zaman bile...

New York'tan taşınısam?

Asheville'e geri dönsem?

Fark etmez. Söz konusu huzursuzluk ve korku olduğunda, bir yerin kendisinden kaynaklanan sebepler daima olacak. Ama *onlar* da bitince varoluş derdi ayyuka çıkıyor; çünkü şartların ideal olduğu, kusursuz bir yer bulsam bile bilin bakalım ne olacak... *Ben* hâlâ orada olacağım.

İnsan bundan nasıl kaçır?

5. Cadde'nin karşısına geçip Plaza Otel'in önünden yürüdüm ve 6. Cadde'ye gelince sola döndüm.

Amerikalar Bulvarı.

Buradan Greenwich Village'a yürüyebilirim, o sırada sokaklarda bir sürü Amerika'nın da önünden geçerim ve kendimi kesinlikle şimdiki-
den çok daha farklı bir Amerika'da bulurum. Ama ya sonra ne olacak?

Köhne bir kafede bir kapuçino daha mı içeceğim?

Strand'de bir iki saat daha mı geçireceğim?

Parkta oturduğum bankta ya da sokakta veya metro istasyonunda
insanlara laf atmaya ne zaman başlarım?

Hey, sen!

Hey, dostum!

Hey, yavrum!

Durum iyi değil. Vakit geçirecek bir şeylere ihtiyacım var. *Kafamı*
meşgul edecek bir şeyler gerek. Bana bir iş lazım. Hem de hemen!

Üç hafta önce Afganistan'da taşerondum.

Bir yemekhanede çalışıyordum.

Hayatım boyunca, aralıklarla, mutfakta çalıştım. Babamın restoranı
vardı -*restoranmış*, şuna et lokantası diyelim- ve orada çok vakit ge-
çirdim. Çocukken etrafta koştururdum; ilk gençliğimde ise kap kacak
yıkadım, çöpi çıkardım, hatta soyma-doğrama falan gibi ufak tefek
işlere de yardım ettim ama hep -bununla babama saygısızlık ettiğim
sanılmasın- düzgün bir mutfakta çalışmanın nasıl bir şey olduğunu
hayal ederdim.

Aklımda muhtemelen 52. Cadde'deki Four Seasons Oteli gibi bir
yerin mutfacı vardı, çünkü bir sektör dergisinde orası hakkında bir
makale okumuştum. Fakat aklıma bembeyaz şef önlükleri ve parlak
çelik yüzeyler kazınmışken, köpeğe bile vermeye utanacağınız cinsten
yemekler servis eden bir yerde çalışacağımı hiç düşünmemiştim. Tat-
sız, işlenmiş ve aslında yenecek hâli olmayan yemekler... Ama yine de
onların da pişirilmesi gerekiyordu ve ortada böyle bir iş vardı; hem de
iyi para kazandıran bir iş. Ve o zamanlar paraya çok ihtiyacım vardı.

Yemekhane, Nangarhar Vilayeti’ndeki Sharista İleri Harekât Üssü’nde idi ve Gideon Lojistik’in özel olarak işlettiği sayısız gıda hizmeti tesisinden biriydi. Yani üretim hattından çıkan endüstriyel yemek donmuş olarak gönderiliyor, sonra -daha iyi bir kelime bulamadığım için bunu kullanıyorum- pişiriliyor ve yorgun, canı sıkın, sinirli, abaza ve en önemlisi aç askerlere servis ediliyordu.

Kendini “global çapta entegre arz-talep çözümleri tedarikçisi” olarak tanımlayan Gideon Lojistik, LOGCAP IV programının bir parçası olarak Afganistan’daydı ve oradaki üç aşağı beş yukarı her şeyde parmağı vardı. Güvenlik, nakliye, navlun takibi, yemek ve çamaşırhane hizmetleri, temizlik işleri—akla gelen her şeyi yapıyor, savaş bitmeden önce bundan ellerinden geldiğince nemalanmaya çalışıyorlardı.

Sadece dört aydır oradaydım; bir ilana başvurup da kârlı görünen, çalışanlara ortalama üstü faydalar sunan ve iş içinde pozisyon değiştirme imkânı tanıyan iki senelik bir kontrat imzaladıktan sonra bir kutu donmuş hamburger köftesi gibi oraya gidivermiştim. Denizaşırı ülkelerdeki çeşitli tesislerini işletmek için gıda hizmeti müdürleri, şefler, yemek hazırlığının belli bir aşamasından sorumlu aşçılar arıyorlardı. İlanda bu bölgelerin çoğu “muhtemelen sıkıntılı” ile “çok tehlikeli” olarak tanımlanmıştı. Kısacası iş “zorlayıcı ama karşılığı verilen” bir işti.

Kate buna tabii ki çok karşı çıktı, *hiç gerek yokken niye böyle bir sıkıntı çekesin*; ama benim gözüm paradan başka bir şey görmüyordu. Daha önce zaten -iki kere- Irak’a gitmiştim. Dolayısıyla savaş bölgesi işi gözümü korkutmuyordu ve yemek sektöründe yeterli tecrübem vardı.

Basit bir hesap yaptım. Orada iki senecik geçirince burada beş ya da altı yılda kazanabileceğim parayı kazanacaktım. O zamanki maddi durumumuz hesaba katıldığında, ortada çok da düşünecek bir şey yoktu zaten.

Ama işler tam olarak planladığım gibi gitmedi işte.

Birkaç sokakta bir ışıklarda durduğum zamanların birinde bu saçmalığa bir son verip eve dönmeyi düşündüm.

Ev dediğim yer Kate’e aitti ve 10. Cadde’de kira kontrolünde ve asansörsüz bir binada, tek odalı bir kiralık daireydi. Dolayısıyla küçük ve tıklım tıklıydı. Ama yine de mumyalanmayı bekleyen bir ceset gibi yatakta usulca yatabilirdim ve Kate orada olduğumu hiç fark etmezdi. Bunun şimdi yaptığım şeyden, yani -Kate’in nazik ısrarları üzerine- iş aramaktan farkı neydi ki?

Ya da en azından insanlarla tanışmak...

Bir kariyer ağı oluşturmak...

Onun sözleri...

Bazen Kate’in *beni gerçekten tanıyıp tanımadığı hususunda* şüphelendiğim oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, Kate elinden geleni yapıyor. Atherton Koleji’nde siyasal bilgiler lisansı yaptıktan sonra, beş sene önce diplomasını alıp ne umutlarla Manhattan’a taşınmış. Aslında ne umutlarla bilmiyorum; belki hukuk fakültesine gitmek, belki en sonunda kamu sektöründe çalışmak falan filan ama yalnızca birkaç ay sonra elindeki en kıymetli şeyin, işine en çok yarayacak olanın bu kira kontrollü kiralık daire olduğu anlaşılmış; çünkü eğer bu daire olmasaydı Manhattan’ı bırak, büyük ihtimalle Brooklyn’de bile oturamazdı. Bugünkü kiralılar düşünüldüğünde, muhtemelen Baltimore’da anneyle babasının yanında kalırdı.

Kiralık evi babasının bir tanıdığı, eski bir iş arkadaşı sayesinde bulmuş. Adam ona neler yapması gerektiğini göstereceğine, hatta düzgün bir iş bulmasına yardım edeceğine dair söz verse de ne yazık ki hastalanıp işinden olmuş ve şehirden taşınmak zorunda kalmış. Böylece Kate’i uygun fiyatlı bir daireyle bırakıp gitmiş. Kate hukuk fakültesine girmesinin, “düzgün” bir iş bulabilmesinin ve otuz üç bin dolardan fazla tutan ve hayatında en önemli şeye dönüşecek öğrenim kredisini geri ödeyebilmesinin az ya da ihtimal dışı olduğuna da yine böylece ikna olmuş.

Ve sonra -buna hiç şüphe yok- benimle tanıştı.

Bu saçmalığa bir son verip eve dönmeyi yine düşündüm ama yine yapamadım.

Artık her gün görev bilinciyle tura çıkıyorum ve bu durumda *-lanet olsun-*, “Haydi üsse geri dönelim,” denmiyor. Sanırım artık ordudan ayrılacağım. Bunu daha fazla yapmak istemiyorum.

42. Cadde’deki ışıklara gelince etrafa bakındım. Tek fark burada kendi başıma oluşum... Emir-komuta zinciri yok, bağıra çağıra emirler yağdıran biri yok, çıkış stratejisi ya da böyle bir şeyin bahsi de yok. Afganistan’daki dört ayımı daha yeni geride bıraktım ama hafızam oto-pilota bağlandığında kendiliğinden Irak’a gidiyor. Onun etkisi daha büyük, daha gürültülü, daha yapışkan... Ama bu yalnızca bir izlenim, çünkü şu-bu oldu diyemem; durmadan tekrar eden kâbuslarım ya da hafızama kazanmış görüntüler yok. Diğerlerinin *şöyle oldu, böyle oldu* diye anlatacak hikâyeleri, yaşadıkları sürece unutamayacakları anıları var ama bazıları -sanırım benim gibiler- bunu akıllarından bir türlü atamazken bu deneyimi detaylandırarak pek bir şey de hatırlayamıyor.

Diğer taraftan Sharista’daki günlerim yüksek çözünürlüklü... Onları hatırlamayı hiç ama *hiç* istemiyorum—toptancı, perakende; hiç önemi yok.

42. Cadde’nin ilerisinde Bryant Park’ı geçince ufak bir panikatak geçirdim; gırtlığıma aniden bıçak dayanmış gibi oldum, göğsüm sıkıştı, sonra nefes almakta zorlandım. Bu his beni alt edecek gibi görünse de aslında öyle olmayacağını önceki deneyimlerimden biliyordum. O yüzden bu hislerle savaşarak, onu adımlarıma yedirerek yürümeye devam ettim.

Bana bakınca bir terslik olduğunu anlamaz, beni normal sanırsınız. Ki öyleyim. Ama olay da bu değil mi zaten? İnsanların iç dünyaları var; benim var, sizin var, burada benimle birlikte sokakta yürüyen herkesin var ama acı gerçek şu ki hepimizin içi korku ve güvensizlikle kaynıyor. Ve benim kaldırımda elim göğsümde kesik kesik solumamın, deli

gibi davranmamın kimseye bir faydası olmaz; bu durumu düzeltmez. Ayrıca strese alışkınım ve bunun gibi durumları idare edebilmekle gurur duyarım. Sadece çok stresli mutfaklarda çalışmakla kalmadım, temel ordu eğitimi alıp bir savaş bölgesinde de bulundum.

Fakat burası... Burası şehir merkezi ve ilkbaharın başında güneşli bir sabah... Burada kontrolü kaybetmeyeceğime inanmam lazım. Çünkü aksi nedir ki? Kafayı sıyırmak? Silah çekmek? Sağa sola ateş açmak? Sonra ne olacak, bir polis ya da güvenlik görevlisi beni *vuracak* mı? Bu mu yani? Otuz üç yaşında Irak Savaşı gazisi, işsiz, hoşnutsuz, geçmişte ufak akıl hastalıkları yaşamış Danny Lynch için oyun bitecek mi? Benim meşhur olacağım on beş dakika *bu* mu?

Beş senedir görmediğim bir psikiyatr Fox News’de, “İlaçlarını almayı sık sık bırakırdı,” diye demeç verecek. Başka biri Gawker’a, “İçine kapalı biriydi,” diyecek. Ve sonra o büyük gerçek açıklanacak ve daha üç hafta önce Afganistan’daki askerî kampta diğer ülkelerden gelmiş çalışanlar arasında yaşanan ve neticesinde iki kişinin öldüğü bir “kavgadan sonra” Gideon Lojistik tarafından işten çıkarıldığım söylenecek.

En güzel böyle anlatılır—törpülenmiş, etliye sütlüye dokunmayan, hazmı kolay bir şekilde.

Sadece tam anlamıyla doğru değil, o kadar.

Paranoyak bir fantezinin neticesinde harekete geçmiş, yalnız kurt gibi takılmaktan hoşlanan biri olmadığım; aslında Sharista’daki olaya yalnızca tanıklık ettiğim ve dahası aynı zamanda yüzlerce başka çalışanın bu kavga yüzünden değil, Gideon’un Savunma Bakanlığı ile yaşadığı milyar dolarlık bir iş anlaşmazlığı neticesinde büyük ölçekli kesintiler yapmak zorunda kaldığı için işten çıkarıldığı ortaya çıktığında durum anlaşılırdı.

Ama bunlar kimin umurunda? Tüm bu detayları dinleyen çıkar mı ki? Herkes ancak akıl hastalıkları kısmına *takılır*—ki bu genel geçer bir tabir olsa da... Ama çocukken dikkat eksikliği, hiperaktivite bo-

zukluđu ve Irak’a Özgürlük Operasyonu’ndan sonra travma sonrası stres bozukluđu derken seni paketleyip sonsuza dek yaftalarlar.

Sen onlar için ancak *bu* olabilirsin.

Peki bundan nasıl kaçıp kurtulursun?

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu pek sanmıyorum ama şöyle bir durum var; Kate ile birlikte olduğumuzda... Ben kendimi *o kişi* gibi hissetmiyorum. Ayaklarım yere daha sağlam basıyor. Kontrolü daha zor kaybediyorum. Nefes alacak yerim oluyor. Ve işte her gün evden çıkmamın sebeplerinden biri de bu. Onu rahat bırakmak için...

Kate şimdi önünde laptopuyla mutfak masasında oturmuş kodlama öğreniyor, bu konuda yoğun bir e-kurs alıyor. Kodlama nedir tam bilmiyorum ama Kate bunun gelecekte mutlaka sahip olunması gereken becerilerden olduğunu okumuş. HTML ve CSS yeni edebiyatmış. Bununla hukuk fakültesine giremez ama bu sayede son birkaç senedir yaptığı işlerden bir tık daha iyi bir iş piyasasına geçiş yapabileceğini düşünüyor.

Hizmet sektöründe iş bulmak giderek zorlaşıyor. Diyelim ki buldun, dayanması artık daha zor... Artık daha az ödediklerine hiç girmiyorum, özlük hakları falan da pek yok. Eskiden bu işlerden birine girmek için çok istekliymiş gibi davranıp işi, seçtiğin kariyer yolunda bir basamak gibi kullanabilirdin. Ama artık öyle değil.

Kate son birkaç senedir -bizim de tanıştığımız Mouzon’da- garsonluk, yasal dokümanlar için düzeltmenlik, stajyerlik gibi işler yaptı; bir çağrı merkezinde ve satışta çalıştı; bebek bakıcılığı yaptı, köpek dolaştırdı, her şeyi yaptı ve bundan bir kez olsun şikâyet etmedi. En azından ben duymadım. Üstelik hayallerinden de vazgeçmedi ve bu önemli bir şey...

Benim hayallerim yok. Şef olmayı ya da kendi restoranımı açmayı veya moleküler gastronominin sınırlarını zorlamayı çok istediğimi sanabilirsiniz ama benim için bunların hepsi iş, hepsi birer maaş çeki ve bunu sanırım babama borçluyum. Mutfakçıysam bu onun sayesinde ama aynı zamanda bu işin onu ne kadar yıprattığını gördükçe de işin

kendisinden soğudum. Dolayısıyla şimdi içimde hırs namına bir şey kaldıysa bu bir başkası için; Kate için. O yıpranmasın diye... Gideon’la o yüzden anlaşmıştım. Afganistan’a giderim, işimi yaparım, vaktimi doldururum, paraları istifleyip dönerim diyordum. Sonra Mouzon’daki işime dönecektim ve Kate de öğrenim kredisini kapatıp rahat bir nefes alacaktı—yavaşlamak, etrafa ve ileri bakmak için bir fırsat.

En azından plan buydu.

38. Cadde’ye yaklaşırken cep telefonum titredi. Açtım.

“Selam Kate.”

“Selam canım, neredesin?”

“Ee... Şehir merkezindeyim,” dedim hemen. “Bir tanıdığa rastladım, Sheldon Wu. Chelsea’de ve Park Slope’da Asya füzyon lokantaları var ama... Şu anda açık pozisyon yokmuş.”

Evet, bu bir yalan ama neticede burada içki içip bilardo oynamıyorum—iki füzyon lokantasına sahip, bana az daha bir iş verecek bir adama rastlamayı *çok* isterdim. Bu harika olurdu. Yani fena olmazdı işte. Ne de olsa Afganistan’dan döndüğümde ilk yaptığım şey neydi? Neredeyse iki sene boyunca aşçılık yaptığım Mouzan’a gitmek. Beni yeniden işe alacaklarından hiç şüphem yoktu ama Hudson’ın köşesini dönünce lokantanın kapısına sanki şehir terk edilmiş gibi tahta kalaslar çakıldığını ve tabelasındaki boyanın yoluk yoluk kalktığını görmüştüm.

Oysa sadece dört ay yoktum.

Sonrasında onu aradığımda mekânın sahibi bana, “Ekonomi fena,” dedi. “Ne bileyim, müşteriler gelmiyor işte.”

Böyleyken iş aramak konusunda çok da heyecanlı değilim. Sorun iş değil, tüm gün çalışabilirim. Beni ocağın başına koy, kendimden geçeyim ama diğer insanlarla uğraşmaya sahiden mecbur muyum?

“Neyse,” dedi Kate, “en azından çabalıyorsun, öyle değil mi ya?”

“Öyle.” Yavaşlayıp bir mağazanın vitrinine baktım; fotoğraf makineleri, tripodlar ve dürbünlerle tıklım tıklık hâldeki vitrini inceledim. “Bir şey çıkar nasıl olsa.”

“Biliyorum ama dua et de kodlamayla ilgili bir şey olmasın Danny. Neyse, dinle; posta geldi, sana bir mektup var. Gideon’dan...”

Donup kaldım.

“Ne diyorlar?”

“Bilmem. Sana gelmiş.”

Telefonu kulağıma yaslayıp, “Haydi aç,” dedim.

Kate’in zarfı yırtıp mektubu çıkardığını duydum. Bir an için bir sessizlik oldu, sonra Kate usulca bir nefes aldı.

Gözlerimi kapayıp, “Neymiş?” diye sordum.

“Kahretsin!”

“Ne?”

“Son... Son çekini vermeyeceklermiş.”

“Tanrım!” Gözlerimi açtım. “Niye?”

Kate bir cevap vermeyince, “Kate niye?” diye sorumu tekrarladım.

“Bir dakika bekle, okumaya çalışıyorum. Ee... İhlal şüphesi... GT-1M? Bu ne demek biliyor musun?”

“Genel talimat 1; evet, ne olduğunu biliyorum ama hiçbir şey anlamıyorum.” Vitrine sırtımı döndüm ve sokağa baktım. Gideon Lojistik’ten alacağım son çek önümüzdeki hafta gelecekti ve o paraya ihtiyacım vardı. *İhtiyacımız vardı*. Bu herifler neyin peşindeydi? “Başka bir şey demişler mi?”

“Uzunca bir şeyler var. Kontratın feshedilmesi, taahhüt, mevzuat bir şeyler bir şeyler, buna müteakip... Bilemiyorum, hukuk diliyle yazılmış. Dikkatlice okumam lazım. Tanrım, böyle bir şeyi gerçekten yapabilirler mi?”

Yutkundum; sanki yer ayaklarımın altından kayıyordu, sanki meydan dönmeye başlamıştı. Vitrine yaslandım.

Âdeta fısıldar gibi ve hukuk sistemine inanan, bir gün *avukat* olmak isteyen biriyle konuştuğumu da unutmadan, “Bak,” dedim, “işin aslı, bunlar canları ne isterse yapar.”

Kate günün geri kalanında başka “randevularım” olmadığını öğrenince eve dönmem için ısrar etti.

Metroda F hattına binip 14. Cadde’de L hattına geçtim, 3. Cadde’de indim ve sokağımıza doğru yürümeye başladım ama eve yaklaştıkça yavaşlıyordum.

İş aramaktan hiçbir zaman pek anlamadım ama garip bir şekilde bunun hiç önemi de olmadı, çünkü hep iş beni buldu. Babam ölüp de lokanta kapandıktan sonra Asheville’de karşıma bir sürü fırsat çıktı. Belki de oradan basıp gitmem bu yüzden o kadar uzun sürdü ve çıkışı da belki yine bu yüzden askerlik şubesinde buldum.

Irak’tan sonra -altı ay arayla on beş aylık iki sefer- koca bir yılı hiçbir şey yapmadan, kuzenimin evinde takılarak, bodrumda bir kolide bulduğum kitapları okuyarak ve kim ya da ne olduğumu anlamaya çalışarak geçirdim. Sonra bir gün eski şirketimden bir adam beni arayıp, “Yanlış hatırlamıyorsam sen mutfakta çalışıyordun, değil mi?” dedi.

New York’ta bir iş ister miydim? Erkek kardeşiyle birlikte bir yer açıyorlardı ve personele ihtiyaçları vardı. Ne olduğumu işte öyle anladım, ben mutfak adamıydım ve buna niye karşı koyacaktım ki? Neyse, o iş uzun soluklu olmadı ama kapağı Mouzon’a atmama ve iki sene orada çalışmama yaradı. Gerçi çok para vermiyorlardı, dolayısıyla Gideon’daki işin ilanını görünce üstüne atlamıştım.

10. Cadde’de apartmanın önünde durdum. Aniden midem bulanıldı, kaldırımı kusacak gibi oldum. Yemek yememiştım, bu nedenle midemde kusacak bir şey yoktu ama bu his yine de geçmedi. İçeri girdim; bari kimseye rastlamasam diye düşünerek, dar holden geçip merdivenlerden çıktım.

Burayı sevmiyorum. Yaklaşık bir sene önce yaptığım üzere buraya taşınmak mantıklı bir hareket olsa da, Afganistan’a gitmemin en büyük sebeplerinden biri de buradan uzaklaşmaktı; Kate’den değil ama onun bu rutubetli ve sıkış tepiş dairesinden. Irak yüzünden kâbuslar görmüyorum ama kendimi kırk yaşımdayken hâlâ bu merdivenleri çıkmak zorunda kalmışken ya da burada bebekle sıkıştığımızı düşünürken buluyorum.

Bebek konusunu konuştuk.

Elimde anahtarımla kapının önüne gelip kapıyı açtım. Kate masadan başını kaldırdı ve gülümseyerek bana baktı. Ama tebessümü kısa soluklu oldu. Sandalyesinden hemen kalktı ama ben ânında banyoya koşup tuvalete kustum.

Bundan kısa bir süre sonra ikimiz de masaya oturup mektubun başına geçmiştik. Onu inceleyip nelerden bahsedildiğini çözmeye çalıştık. Bir an bunun bir oyalama taktığı olduğunu düşünürken; sonrasında Gideon’un son maaş çekimi sadece vermemeye niyetlenmekle kalmadığını, aynı zamanda beni hakkımda yasal işlem başlatmakla tehdit ettiğini anladık.

Bir süre sonra kalkıp buzdolabına gittim. Dolaptan bir şişe su aldım ve suyun üçte birini tek seferde içtim. Şişenin kapağını kaparken Kate’e baktım.

Kate ufak tefek, ince biri... Mavi gözleri ve omuz hizasında kızıl saçları var. Genelde siyah çerçeveli gözlükleri ve düz, siyah tişörtüyle oldukça gergin görünebilir ama aslında düşünceli ve dikkatlidir. Bunların bir avukat için, en azından onun olmak istediği gibi bir avukat için son derece iyi özellikler olduğundan eminim. Bu arada hazır lafı geçmişken, ben geri geldiğimden beri hiç konuşmadığımız bir konu var. Bu konuyu hiç açmadı ve kendini nasıl böyle dizginleyebildiğine hayranım.

Orada neler yaşandı?

Bu kadarını sorsa konuya gireriz. Anlatırım. Yalan söylemem. Ama sormadı. Ben Afganistan’dan dönmeden birkaç gün öncesinde tele-

fonda konuştuğumuzda ona bu işten çıkarmaların Gideon'un bulaştığı büyük bir dava yüzünden olduğunu ve kontratımda işten erken çıkarılabileceğime dair açık bir madde olduğundan bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı açıklamaya çalıştım. Ayrıca, bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de, zamanlamamın belki o kadar da iyi olmadığını ekledim. Savaş bitmek üzereydi ve taburlar eve dönüyordu.

Bu dediklerimi öyle bir sessizlikle karşıladı ki saçma sapan laflar ettiğimi anladığını fark ettim.

Döndüğümde odaklanmam gereken çok daha önemli işler olduğundan -mesela *ne yapmam gerektiği* gibi- ve konuyu uzatmakta, geri alınamayacak bir kararı didik didik etmekte bir fayda göremediğimizden mesele uzatılmadı ve bu hususta daha fazla konuşulmadı.

Fakat örtülü dava tehdidiyle söz konusu mektup gelince, bu konudan bahsetmekten başka seçeneğim kalmadı. İşin içinde bir gurur meselesi de vardı. Kate benim Afganistan'a gitmemi hiç istememiş, Gideon Lojistik işi onun aklına hiç yatmamıştı ve ben konuya çıkarıcı bir tavırla yaklaşıp onları inatla savunmak durumunda kalmıştım.

Genelde yanıldığımı kabullenmekle bir derdim olmaz ama insan hatanın bu kadar da büyüğünü yapınca hazmetmek için biraz vakit istiyor işte.

Gerçi üç hafta geçti. Daha ne kadar vakte ihtiyacım var?

Kate mektubu eline alıp başını salladı.

"Ben... Ben bunu anlayamıyorum Danny."

Suyu buzdolabına geri koydum. Kapağını kapatıp buzdolabına yaslandım.

"Çünkü sana söylemediğim bir şey var."

Kocaman gözlerle bana bakakaldı. Arkamdaki buzdolabı o kadar uğuldamasaydı, Kate kalbimin nasıl küt küt attığını muhtemelen oturduğu yerden duyardı.